

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

ДИКТАТОР УТІК, СЛАВА ГЕРОЯМ!

Весна! Позаду три виснажливі зимові місяці боротьби проти режиму Януковича. Боротьби, в якій взяли участь мільйони українців. Поруч з ними сміливо виявляли свою громадянську позицію кримські татари, білоруси, вірмени, грузини, поляки, азербайджанці, євреї, представники інших національностей, навіть росіяни. На Майдані російськомовних було, як мені здається, не менше третини.

Те, що ми бачили торік по телевізору в інших країнах, наприклад Північної Африки, раптом стало реальністю на наших вулицях: юнаки, що жбурляють каміння у "правоохоронців", вибухи гранат із сльозогінним газом, спалені машини, вигорілі будинки, водомети, чорний дим від палаючих шин... Ми все це бачили, брали в цьому участь, біля нас вибухали гранати, ми пізнали, що таке сльозогінний газ, але в реальності цього не вірилося. Здавалося, що ми й далі спостерігаємо все це по телевізору. Може, тому у людей не було ніякого страху.

У перші дні барикадних боїв на вулиці Грушевського мене вразило, що ніхто не ухилився від пострі-

лів, ніхто не присідав від страху, коли поруч розривалися гранати. Це був якийсь "психоз" масового героїзму. Не боялися жінки, бабусі, дідуся, діти. Я не виходив з дива. Я такого ще не бачив.

Найбільше вразила здатність українського народу до самоорганізації. Вразили й бажання праці, доброзичливість незнайомих людей одне до одного, взаємодопомога, відсутність страху, щирість та щедрість. На Майдані роздавали найрізноманітнішу їжу, чай, молоко, медикаменти, гроші, цигарки, металеві щити, книжки, каски, бритви для гоління, бронезилети, протигази, навіть "Снікери" і троянди для дівчат. І до цього вибуху чеснот нашого народу призвів огидно-тупий Янукович, який своєю репресивно-агресивною зневагою до українського народу, його мови, звичаїв і традицій та нестримною жагою збагачення "дістав" мільйони людей. І ці люди спалили за собою мости.

Янукович думав, що він непереможний, адже в нього – армія, Внутрішні війська, Служба безпеки України, "Беркут", "Сокіл", "Альфа", "Омега", міліція, працівники ДАІ, репресивна податкова служба, репресивна судова система, тисячі банд озвірих "тітушок", дві сотні депутатів Верховної Ради та васька фракція комуністів, зброя, мільйон членів Партії регіонів і гроші, гроші, гроші...

Для Януковича порожнім звуком було поняття "козацький дух". Головне, думав він, – збройна сила. Тож і на початку подій, які призвели до його втечі, вивантажив на Хрещатику тисячі спецпризначенців, мовляв, подивіться на моїх "орлів" і заспокойтеся, поки не пізно. Бо розмажу по асфальту.

Демонстрація сили вразила, але людей не зупинила.

Коли "Беркут" 30 листопада жорстоко побив студентів на Майдані Незалежності, на вулиці Києва вийшло близько мільйона протестувальників. Коли на Банковій "Беркут" влаштував криваво-показове побиття сотень людей, на протест до Києва, здавалося, виїхала, вся Україна. Не злякали людей ні

Криваве Водохреща, ні Кривавий День Соборності, ні викрадення і катування активістів Майдану, ні жалива бійня на Інститутській 20 лютого. Дика жорстокість влади викликала нові вибухи завзяття. І сприяли цьому дзвони Золотоверхого Михайлівського монастиря, які скликали людей на захист Києва – як колись у сиву давнину.

І хоч Янукович за чотири роки правління намагався змінити демографічну ситуацію у столиці, суттєво збільшивши присутність донецьких людей, усе ж Київ залишався для нього чужим містом – містом вільних людей. І кривавий диктатор ганебно втік зі стольного града, злякавшись можливого штурму його резиденції на Банковій, злякавшись щирого слова сотника Володимира Парасюка, який палко проголосив владі ультиматум.

Козацький дух переміг диктатора з його арматкою злочинців.

І все ж головною подією Зимової революції 2013 – 2014 років стала не перемога над кримінальним злочинцем, який здобув президентські повноваження, а те, що голос нашого народу почули у світі, що світ зрозумів, що ми не росіяни, що ми беремося за свою волю і долю, боремося проти намагань Росії обернути нас у свою колонію.

"Ми зачаровані хоробрістю і стійкістю українців", – сказав від імені Президента США Обами та державного секретаря Керрі 1-й заступник держсекретаря Вільям Бернс.

Це визнання керівників найсильнішої держави нашої планети. Український народ здобув пошану у світі! Оце і є, на мою думку, найвищим досягненням нашої революції. Щира подяка за підтримку вільним народам Європи, Канади та Сполучених Штатів Америки, які виступили за територіальну цілісність України! І Китайській Народній Республіці!

Безумна у своїй засліпленій ненависті до України Росія не посміє воювати зі всім світом. Слава Україні!

Роман КОВАЛЬ

ПРО СИТУАЦІЮ В КРИМУ

Після багатомісячної інформаційної війни проти України, Росія вдалася до військової агресії проти України.

Нашим західним партнером, особливо учасникам Будапештського меморандуму, які взяли на себе обов'язки гарантів безпеки України, час відповісти на агресію Росії конкретними діями.

Закликаю Президента Сполучених Штатів Америки Барака Обаму віддати наказ командувачу

6-го військово-морського флоту США, що базується в Середземному морі, вислати свої кораблі в Чорне море, до берегів України і взяти під охорону південні кордони України.

Путін не наважиться на війну зі США. А на словесні вмовляння він не реагує. Закликаю США зупинити агресію!

Степан ХМАРА
правозахисник, політв'язень

У вогні перетоплюється залізо у сталь,
у боротьбі перетворюється народ у націю.

Євген КОНОВАЛЕЦЬ

"Я ПОВЕРНУСЬ ВЕСНОЮ"

Мамо, не плач.
Я повернусь весною.
У шибку пташинкою
вдарюся твоєю.
Прийду на світанні
в садок із рососою,
А, може, дощем на поріг упаду.
Голубко, не плач.
Так судилося, ньенько,
Вже слово, матусю, не буде моїм.
Прийду і попрошуся в сон твій
тихенько
Розкажу, як мається в домі новім.

Мені колискову ангел співає
І рана смертельна уже не болить.
Ти знаєш, матусю,
й тут сумно буває
Душа за тобою, рідненька,
щемиць.
Мамочко, вибач за чорну хустину,
За те, що відітні будеш сама.
Тебе я люблю. І люблю Україну
Вона, як і ти, була в мене одна.

Оксана МАКСИМИШИН-КОРАБЕЛЬ

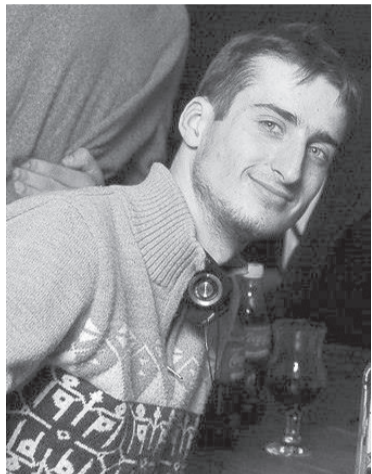
ДОПОМОЖІТЬ ЗНАЙТИ

Олександр Сергійович Татарчук, 1998 р. нар., пішов з дому на Майдан проти ночі 19 лютого без телефону. Киянин. Був одягнений у камуфляжну куртку, сині джинси і жовті черевики. Дзвонити батькові 097-112-52-17, 099-115-13-58.

АРУТЮНЯН Георгій Вагішакович (4.07.1960, м. Батумі, Грузія – 20.02.2014, Київ). Громадський діяч, активіст ВО “Свобода”. Вірменин, громадянин Грузії, отримав вид на проживання в Україні. Вбитий снайпером біля монумента Незалежності в Києві. Мав трьох дочок. Найменшій дочці Ашхен від другого шлюбу три роки. Тепер вона повна сирота.

БАЙДОВСЬКИЙ Сергій Романович (21.08.1990, м. Новолинськ Волинської обл. – 20.02.2014, Київ). Жив у Луцьку. Працівник нафтопроводу “Дружба”. Навчався в Луцькому інституті розвитку людини університету “Україна”. Загинув від вогнепального поранення на вул. Інститутській. Одна з останніх цитат на його сторінці “ВКонтакте” – слова Левка Лук’яненка: “Нація, яка не готова посилати синів на смерть, не виживе”. Похований у с. Менчичі Іваницького району Волинської області. В останню дорогу його проводжало близько 20 тисяч людей. Картка для перерахування коштів на допомогу сім’ї: Приватбанк 4627082201568915 Наталія Петрівна Куривчак.

Б Л Ь О К (ТУР) Іван Іванович (21.07.1973, місто Городок Львівської області – 20.02.2014, Київ). Приватний підприємець. До столиці приїздив тоді, коли була найбільша небезпека. Вперше вирушив після того, як “беркутівці” напали на студентів у ніч проти 30 листопада, приїжджав і після 11 грудня та в інші небезпечні дні. 18 лютого, почувши про вбитих у Києві, вирушив із друзями на Майдан. Загинув від кулі снайпера на вул. Інститутській. Без батька залишилися донечка і маленький син.

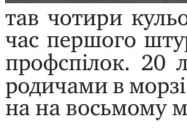

БОЙКІВ Володимир Васильович (1955, Львів – 24.02.2014, Київ). Керівник будівельної фірми. Син вояка дивізії “Галичина”. Закінчив Національний університет “Львівська політехніка”. Від 2000 року жив у Києві. Хоч і переніс інсульт, але вважав, що має бути на передовій. Похований на Личаківському цвинтарі міста Львова. Провести його в останню путь прийшли тисячі львів’ян.

НЕБЕСНА СОТНЯ

БОНДАРІВ Сергій Анатолійович (24.11.1981, м. Краматорськ Донецької обл. – 18.02.2014, Київ). Програміст компанії GlobalLogic. Жив у Києві. Дістав чотири кульові поранення під час першого штурму біля Будинку профспілок. 20 лютого впізнаний родичами в морзі. Дружина Світлана на восьмому місяці вагітності.

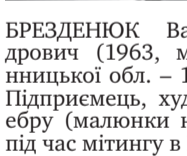
БОНДАРЧУК Сергій Михайлович (9.09.1961, м. Старокостянтинів Хмельницької обл. – 20.02.2014, Київ). Громадсько-політичний діяч, голова Старокостянтинівської міської організації ВО “Свобода” (з 2009). Викладач фізики Старокостянтинівської гімназії. Помічник-консультант народного депутата України Ігоря Сабія. Загинув на вул. Інститутській від кулі снайпера.

БРАТУШКО Олексій Сергійович (1971, Суми – 20.02.2014, Київ). Загинув на вул. Інститутській від кулі снайпера. Залишив хворих батьків, дружину, 13-річну доньку й місячного сина. Олексія поховали на Алеї почесних громадян м. Суми.

БРЕЗДЕНЮК Валерій Олександрович (1963, м. Жмеринка Вінницької обл. – 18.02.2014, Київ). Підприємець, художник у техніці ебру (малюнки на воді). Загинув під час мітингу в Києві на Майдані пострілом у спину. О 20 год. був ще живий. Приховав від родичів, що поранений. Сказав, що з ним усе гаразд. На другий дзвінок сина уже не відповів. Близько першої години ночі слухавку взяла інша людина, вона й повідомила, що Валерія серед живих уже немає.

ВАЙДА Богдан Іванович (28.04.1965, село Стебник Дрогобицького р-ну Львівської обл. – 19.02.2014, Київ). Проживав з матір’ю в с. Летня Дрогобицького району. На Майдан поїхав 19 лютого. Вже вранці наступного дня, приїхавши до Києва, зателефонував сестрі: “Любо, тут справжня війна! Стріляють...” Неодовзі загинув від кулі снайпера.

ВАРЕНИЦЯ Роман Михайлович (11.12.1978, с. Старий Яр Яворівського р-ну Львівської обл. – 20.02.2014, Київ). З дитинства мав загострене почуття справедливості.

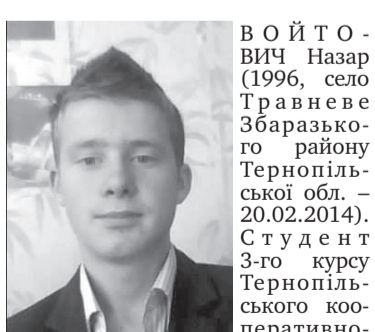
ті. Рвався до Києва. Покинувши роботу і не повідомивши батьків, підсів в автобус до земляків, які їхали до Києва. Дуже зрадив, що для нього друзі залишили вільне місце. Застрелений на вул. Великій Житомирській, імовірно, «тітушками».

ВАСИЛЬЦОВ Віталій Валерійович (16.11.1977, с. Гаврилівці Кам’янець-Подільського району Хмельницької обл. – 19.02.2014, Київ). Майстер декоративного садівництва. Мешкав у с. Жорнівці Києво-Святошинського р-ну Київської області. Застрелений на вул. Великій Житомирській. Постріл здійснено з гвалту МВС. Судово-медичні експерти намагалися фальсифікувати причину смерті. Навіть викрали кулю, мовляв, нема кулі – немає зброї, немає зброї – немає винного. Залишив сиротами двох дітей.

ВЕРЕМІЙ В’ячеслав Васильович (22.02.1980, Київ – 19.02.2014, Київ). Журналіст газети “Вести”. 2003 року закінчив Інститут журналістики Київського національного університету ім. Тараса Шевченка. 20 січня під час штурму на вул. Грушевського отримав травму ока. Частково втратив зір. 18 лютого, вийшовши з лікарняного, поїхав на Майдан. Увечері, повернувшись з товаришем Олексієм Лимаренком на таксі додому, на розі Володимирської та Великої Житомирської помітив озброєних “тітушок” у камуфляжі та масках. Вирішив сфотографувати їх з машини. Ті почали розхитувати автомобіль і трощити його. Кричали: “Кого снимал? Зачем снимал?” Журналіста сильно побили, після чого вистрелили в груди та залишили стікати кров’ю. Водій отримав тяжкі травми ноги, Олексію Лимаренку знівечили обличчя. Працівники міліції, хоч і стояли поруч, у події не втручалися. В’ячеслав помер у лікарні через втрату крові. Без батька залишився чотирирічний син. Подаємо номер картки “ПриватБанка” вдови В’ячеслава – Світлани Юрївни Кирилаш 5168 7572 5015 4889.

ВОЙТОВИЧ Назар (1996, село Травневе Збаразького району Тернопільської обл. – 20.02.2014, Київ). Студент 3-го курсу Тернопільського коледжу (відділення дизайну). Обожнював живопис. Усі роботи Назара мали український дух, на малюнках зображав калину, тризуб та козаків. Ще 19 лютого Назар був на парах. Вечері мав віднести до автобуса, який їхав до Києва, речі для Майдану. Та в останню хвилину вирішив і сам їхати. Вбито на Майдані з вогнепальної зброї. У батьків був єдиний дитиною. Школа с. Травневе тепер носитиме його ім’я.

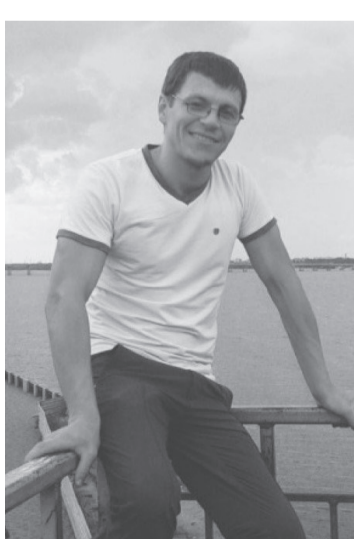

ГОЛОДНЮК Устим Володимирович (08.12.1994, м. Збараж Тернопільської обл. – 20.02.2014, Київ). Учасник самооборони, стрілець сотні “Свободи”, волонтер “Демократичного альянсу”. Захисник Майдану з листопада 2013 року. 30 листопада “беркутівці” побили його. На рвану рану потилиці хірурги наклали 12 швів. Коли рана загоїлася, знову поїхав на Майдан. О 9.00 ранку останнього свого дня домовився з батьком зустрітись об 11.00, але, допомагаючи виносити загиблих біля верхнього виходу станції метро “Хрещатик”, дістав вогнепальне поранення. Снайпер поцілів у праве око. Помер у готелі “Україна”. Впізнаючи тіло сина, батько, колишній мільйонер, сказав: “Я не знаю, чи має Янукович стояти переді мною на колінах, але я знаю точно, що він має сидіти перед міжнародним трибуналом за те, що він зробив з моєю країною та моїм сином”.

ГОРОДНЮК Іван Володимирович (1984, Березне Рівненської обл. – 20.02.2014, Рівне). Громадський діяч. Учасник “Волинської сотні” Самооборони Майдану. Працював в організації “Антикримінальний вибір”. Під час протестів на вул. Грушевського, був облитий водою з водомета та побитий. Очевидно, захворів на пневмонію. 19 лютого, повернувшись із Майдану, звернувся до лікарів. Але через зупинку серця помер. Івана ховало все Березне. Одна з вулиць міста переіменована на його честь.

ГОРОШИШИН Максим Максимович (14.04.1989, с. Грушківка Кам’яньського р-ну Черкаської обл. – 20.02.2014, Київ). Максим сильно отруївся газом на вул. Грушевського, внаслідок чого почалася пневмонія. До лікарні потрапив ще у свідомості. Місяць лікарі 17-ї лікарні Києва боролися за його життя, але марно.

ГРИНЕВИЧ Едуард Миколайович (31.05.1985, с. Деревки Любешівського р-ну Волинської обл. – 20.02.2014, Київ). Громадсько-політичний діяч, член ВО “Свобода”, учасник “Волинської сотні” Самооборони Майдану. Зростав без бать-

ка. Звик у житті досягати всього сам, був наполегливий і цілеспрямований. Захоплювався інформаційними технологіями. Працював в “Укртелекомі” м. Луцька, потім вирішив розпочати власну справу. Був на Майдані тричі. Вважав це справою честі й гідності. Востаннє поїхав у Київ 16 лютого. Вже за чотири дні куля снайпера обірвала його життя. Залишив по собі щоденник.

ГУРИК Роман Ігорович (1994, Іва-

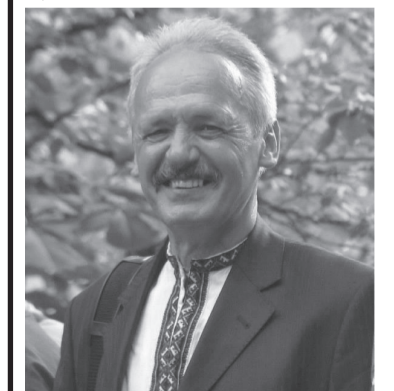

но-Франківськ – 19.02.2014, Київ). Студент факультету психології Прикарпатського університету ім. Василя Стефаника. На Майдан ідив декілька разів. Спочатку був розчарований перебігом подій, прагнув радикальніших заходів. У грудні 2013 р. Роман на Майдан приїхав з батьком. Тоді й сказав: “У мене таке відчуття, що я маю щось велике зробити”. Четверта поїздка до столиці виявилася фатальною. 19 лютого Роман мав повернутися додому, але не встиг на останній автобус. І наступного ранку знову пішов на барикади. На благання матері повернутися відповів: “Хто це зробить, якщо не я. Якщо кожен сидітиме вдома, то нічого й не зміниться в країні”. Перед боєм, який став для нього останнім, написав на прапорі “Борітеся – поборете”.

У своєму профілі у “Вконтакті” його останнє повідомлення: “Зараз або ніколи. Всі на Грушевського. На смерть”. Безжалісний снайпер поцілів Романові у скроню о 12.15. Поховали героя в Меморіальному сквері по вулиці Мельника в Івано-Франківську, біля могили січових стрільців, вояків Армії УНР і УПА. Вулицю Проектну, що йде від вулиці Мазепи до Південного бульвару, назвуть іменем Романа Гурика.

ДВОРЯНЕЦЬ Антоніна Григорівна (1952, м. Бровари Київської обл. – 18.02.2014, Київ). Ліквідатор чорнобильської катастрофи. Загинула від забиття кий-

ками спецпризначеннями міліції. Її тіло виявили на барикаді, розташованій на вулиці Інститутській, біля верхнього входу в метро “Хрещатик”.

Продовження в наступному числі газети

Підготував Олексій Редченко за участю Романа Ковалю

